

A szabadság pillanata

A madárhangok zöldjét átérezte,
s érett gyümölcsként függött szőnyegén,
aztán kitárt szárnyként csapott szemembe:
szabad derűs és tiszta volt a fény.

Nem tudtam akkor, hogy e pillanatban
a teljességben fürdetem szemem,
csak mosolyogtam, s bámultam, hogy a napban
duzzad lomb, a fény s a szerelem.

Ha tudtam volna, ó, jobban megőrzöm
s megszólítom: ne szállj el perc, maradj!
bár Doktorom sorsát követve rögtön
kék lángjaiba fojt a kárhozat.

1967, katonaság alatt / Bonyhádi Közgazdász, 1966 / 3 – 1969 / 1

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)